

Deel af det, man nu kalder Dyrehaven, er ikke en Dyrehave, men en fra Dyrehaven afsondret Skov, og derfor troer jeg rigtignok, at de omhandlede Udtryk i § 1 maae gjøres bestemtere. Enten maa man sige, at hele Skoven indenfor det ydre Hegn er Loven undergivet, eller man maa udtrykke klart, at det, der kun er Skov og ikke Dyrehave, ikke er undergivet Lovens Bestemmelser. Det Sidste synes naturligt, ellers maatte de samme Bestemmelser ogsaa have Gyldighed i andre indhegnede Skove, thi der er ingen anden Grund til at gjøre Loven gjældende i den nordre Dyrehave, som ikke er Dyrehave, end i de omliggende Skove, f. Ex. i Geels Skov. Om nogle Aar vil man formodentlig flytte det Stakit, som nu er Nord for Eremitagen, Sønden, for Eremitagen, idet der da ingen Opvært er nødvendig der; man vil da gjøre den nordre Deel til Dyrehave og indtage den sydlige Deel til Opællning og Plantning, hvorved det, der nu er Dyrehave, bliver Skov, og omvendt. Men dette være nu, som det vil, saa maa det klart fremgaae af Loven, hvad Meningen i denne Henseende er. Jeg har forstaaet den saaledes, at den nordre Deel af Dyrehaven laa udenfor Lovens Bestemmelser, efter som den ikke er en Dyrehave, medens den søndre Deel, som i fuldeste Maal trænger til disse Bestemmelser, kommer ind derunder.

Indenrigsministeren ad interim:

Jeg er enig med den ærede Rigsdagsmand i, at det er Lovens Mening, at den kun skal gjælde for den Deel af Bøgersborg Dyrehave, der er bestemt til Opholdssted for Vilddet, altsaa den søndre Deel, og forsaavidt Vilddet flyttes fra den søndre Deel til den nordre Deel, vil Lovens Bestemmelse derved kun komme til at angaae den nordre Deel og ikke den søndre, og da der nu uden videre Betingelse staaer: „Erceffes en Løsgaaende Hund indenfor Dyrehavens Hegn“, skal jeg villig indrømme, at det maaskee kunde give Anledning til Tvivl. For mig staaer det imidlertid saaledes, at det ikke kan være tvivlsomt, at disse Ord maae forstaaes med den Begrændsning, som er givet i den første Deel af § 1. Jeg er aldeles enig

med den ærede Rigsdagsmand i, at der ikke er den fjerneste Anledning til at give saadanne Lovbestemmelser for den Deel af Dyrehaven, hvor der nu opællses Skov, og at Udtrykkene maaskee kunne modificeres derefter, for at fjerne den mulige Tvivl. Jeg har isøvrigt, da jeg tidligere havde Ordet, nærmest havt for Die, at der i den Deel af Dyrehaven, der er bestemt for Dyr, er større Indhegninger, som Dyrene ikke have Afgang til, men som jeg heller ikke troer, at Publikum har nogen Afgang til.

Da ellers Ingen forlangte Ordet, gif man til Afstemning, hvorved Sagens Overgang til anden Behandling vedtoges med 65 Stemmer mod 1.

Winther: Da man nu har hørt tre saadanne bemærkede Mænd være saaa forskellige i deres Opfattelse af denne Lovs Udtryk, forekommer det mig, at det vilde være heldigt, om man nedsatte et Udvalg af tre Medlemmer, valgte her i Salen, der kunde affatte Loven saaledes, at ogsaa vi Andre kunde forstaae den.

Klein: Jeg vilde have tilladt mig at gjøre et lignende Forslag.

Indenrigsministeren ad interim: Jeg kunde dog have ønsket en anden Modveering.

Formanden: Motiveringen kommer ikke under Afstemning.

Indenrigsministeren ad interim: Nei, men det forekommer mig, at de tre Mænd, som have yttret sig, om Loven, være aldeles enige i Forstaaelsen af den, og jeg troer heller ikke, at der behøves nogen sær Duellighed til at forstaae den. Jeg troer, at det kun er en jurtbiff Umhyggelighed, der let kan komme til at misforstaae Loven, men jeg skal indrømme, at der er al Anledning til at tage Hensyn til, at dens Krav ogsaa fuldførges. Fra min Side kan der naturligvis Intet være til Hinder for et Udvalgs Nedsættelse.